

ved et sådant forslag, dels fordi det vil medføre langvarige og alvorlige indgreb i den personlige frihed, dels fordi det i de moderate tilfælde af euforiserende stoffer, hvor en tvangsafvænnning vil have størst mulighed for at føre til helbredelse, kan stille sig usikkert, om indgrebet vil være nødvendigt.

Udvalgets betænkning er tiltrådt af sundhedsstyrelsen, Den almindelige danske Lægeforening, Dansk Tandlægeforening og — med mindre væsentlige modifikationer — af justitsministeriet, og også indenrigs- og boligministeriet er i det hele enigt med udvalget.

Det foranstående forslag til ændring i lægeloven er i det væsentlige i overensstemmelse med et udkast, der er udarbejdet af udvalget, jfr. udvalgets betænkning s. 43—45 og 78—81. Hvor man har fraveget udvalgets indstilling, er dette særlig fremhævet nedenfor.

Forslaget er tiltrådt af sundhedsstyrelsen.

Til § 5.

Efter lægeloven i dens nuværende affattelse antages det, at en læge ikke selv kan opgive retten til at udøve lægegerning, men alene lade sig løse fra *pligten* til at virke som læge, jfr. lægelovens § 7, stk. 2. Det foreslås som et nyt stk. 7 i lægelovens § 5 at indføje en bestemmelse, hvorefter der gives lægerne adgang til at give afkald også på retten til at virke som læge, idet det i praksis har vist sig meget ønskeligt, om sager angående frakendelse af en læges praksisret efter lægelovens § 5 kunne afsluttes på denne måde.

Frakendelsen af praksisretten efter lægelovens § 5 sker altid med virkning indtil videre. Det foreslås imidlertid at give mulighed for, at læger, der selv vil fraskrive sig deres praksisret, kan gøre det også for et i forvejen begrænset tidsrum.

I lægelovens nuværende § 5, stk. 7, der efter forslaget ændres til stk. 8, er der givet bestemmelser om udstedelse af offentlig bekendtgørelse om en læges fortabelse af sin ret til at udøve lægegerning. Denne bestemmelse skal også gælde for læger, der efter det nye stk. 7 har fraskrevet sig retten til at virke som læge.

Til § 5 a.

Gennem pålæget er det tanken dels at sikre sig, at læger, hvis ordinationer af euforiserende stoffer giver anledning til betænkeligheder, fører og opbevarer sådanne fortegnelser over ordinationerne, at de til enhver tid kan overskue ordinationernes omfang med hensyn til hver enkelt patient, dels at opnå, at sundhedsmyndighederne holdes underrettet om de pågældende ordinationer, dels endelig

at bidrage til, at udstedelse af falske lægerecepter bliver opklaret.

Sundhedsstyrelsen kan indskrænke pålæget til kun at angå en nærmere angiven gruppe af euforiserende stoffer. Således vil det normalt være rimeligt, at sovemiddel- og kodeinordinationer holdes udenfor.

Til § 5 b.

Paragraffen giver indenrigs- og boligministeren — under rekurs til domstolene — adgang til at fratage en læge retten til at ordinere euforiserende stoffer.

Sådan fratagelse kan for det første ifølge stk. 1 finde sted overfor læger, der har fået pålæg efter § 5 a, når de enten begår væsentlig overtrædelse af dette, eller det af de førte optegnelser fremgår, at de ordinerer euforiserende stoffer på uforsvarlig måde. Ved afgørelsen af spørgsmålet om, hvorvidt en læge ordinerer euforiserende stoffer på uforsvarlig måde, vil det være naturligt at lægge vægt på, om han overholder den udsendte vejledning for ordination af euforiserende stoffer.

Fratagelse vil dernæst ifølge stk. 2 i visse tilfælde kunne ske overfor læger, der ikke i forvejen har fået pålæg efter § 5 a. Dette gælder dog ikke, når vedkommende læge kun har foretaget uforsvarlige ordinationer til andre personer end sig selv, idet der i så fald vil være en så god mulighed for, at han vil kunne rette sig alene gennem et pålæg om at føre optegnelser, at dette under alle omstændigheder først bør forsøges. Har han derimod ordineret uforsvarligt til sit eget personlige forbrug, vil der være en ret stor mulighed for, at han allerede er så bundet af misbrug, at et pålæg ikke vil kunne redde ham ud af det, og på den anden side vil han i den tid, hvor et pålæg løber, yderligere kunne befæste sig i misbruget gennem ordinationer, som han eventuelt kan skjule blandt sine ordinationer til brug i sin praksis. Det foreslås derfor i disse tilfælde at give adgang til fratagelse af ordinationsretten uden forudgående pålæg efter § 5 a, dog således, at der kun kan skrives ind, når tilfældet må betragtes som påtrængende, og at der først skal være givet lægen lejlighed til mundtligt at udtale sig over for sundhedsstyrelsen.

Indenrigs- og boligministerens afgørelse efter stk. 2 kan, ligesom afgørelser efter stk. 1, indbringes for domstolene, der kan prøve, om betingelserne for fratagelsen er til stede, jfr. stk. 3. Efter udvalgets forslag var det lægen, der skulle anlægge sagen, men efter forhandling med justitsministeriet har indenrigs- og boligministeriet anset det for rettest, at det pålægges ministeren at anlægge sagen efter